

SL

SL

SL

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 27.4.2010
COM(2010) 193 konč.

2010/0115 (NLE)

Predlog

SKLEP SVETA

o smernicah za politike zaposlovanja držav članic

Del II integriranih smernic strategije Evropa 2020

{SEC(2010) 488 konč.}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

Evropski svet je 26. marca 2010 potrdil predlog Evropske komisije za začetek nove strategije za delovna mesta in rast, imenovane Evropa 2020¹, ki temelji na okrepljenem usklajevanju ekonomskih politik ter se bo osredotočala na ključna področja, na katerih je potrebno ukrepanje za spodbuditev potenciala Evrope za trajnostno rast in konkurenčnost. Evropski svet se je zato strinjal, da se določijo krovni cilji EU, ki so obenem skupni cilji, s katerimi se usmerja ukrepanje držav članic in Unije. Na podlagi teh ciljev so države članice [določile] svoje nacionalne cilje. Komisija si bo na ravni EU prizadevala za izvajanje strategije, zlasti v okviru njenih sedmih „vodilnih pobud“, ki so bile objavljene v sporočilu Evropa 2020.

Na podlagi Pogodbe o delovanju EU morajo države članice svoje ekonomske politike in politike za spodbujanje zaposlovanja obravnavati kot zadevo skupnega pomena ter jih usklajevati v okviru Sveta. V dveh posebnih členih Pogodbe je navedeno, da mora Svet sprejeti širše smernice ekonomskih politik (člen 121) in smernice za zaposlovanje (člen 148) ter da morajo biti zadnje usklajene s prvimi. Glede na to pravno podlago so smernice za politike zaposlovanja in gospodarstva predstavljene kot dva različna, vendar medsebojno povezana pravna instrumenta:

- Priporočilo Sveta o širših smernicah ekonomskih politik držav članic in Unije – del I integriranih smernic strategije Evropa 2020;
- Sklep Sveta o smernicah za politike zaposlovanja držav članic – del II integriranih smernic strategije Evropa 2020.

Te smernice, ki se izvajajo prek navedenih pravnih instrumentov, skupaj tvorijo integrirane smernice za izvajanje strategije Evropa 2020.

Z „integriranimi smernicami strategije Evropa 2020“ je določen okvir za strategijo Evropa 2020 in reforme na ravni držav članic. Zaradi skladnosti in jasnosti so smernice številčno omejene in izražajo sklepe Evropskega sveta. Njihova integriranost zagotavlja, da nacionalne politike in politike na ravni EU prispevajo k doseganju ciljev strategije Evropa 2020 v celoti. Njihova sinhrona uporaba bo državam članicam prinesla tudi druge posredne pozitivne učinke usklajenih strukturnih reform, zlasti v euroobmočju.

Države članice bodo na podlagi tega oblikovale nacionalne programe reform, v katerih bodo natančno določile ukrepe, ki jih bodo sprejele v okviru nove strategije, ter pri tem posebno pozornost namenile prizadevanjem za doseg nacionalnih ciljev. Evropski svet bo na osnovi spremljanja s strani Komisije in dela v okviru Sveta vsako leto ocenil splošni napredek, dosežen pri izvajanju strategije tako na ravni EU kot na nacionalni ravni. Vzporedno bo proučil tudi makroekonomski in strukturni razvoj ter razvoj na področju konkurenčnosti.

¹ COM(2010) 2020, 3.3.2010.

„Integrirane smernice strategije Evropa 2020“ so:

Smernica 1: zagotavljanje kakovosti in vzdržnosti javnih financ

Smernica 2: odprava makroekonomskih neravnovesij

Smernica 3: zmanjšanje neravnovesij v euroobmočju

Smernica 4: zagotavljanje čim večje podpore za R&R ter inovacije, krepitev trikotnika znanja in sprostitev potenciala digitalnega gospodarstva

Smernica 5: učinkovitejša poraba virov in zmanjšanje toplogrednih plinov

Smernica 6: izboljšanje poslovnega in potrošniškega okolja ter posodabljanje industrijske osnove

Smernica 7: povečanje udeležbe na trgu dela in zmanjšanje strukturne brezposelnosti

Smernica 8: razvijanje usposobljene delovne sile, ki ustreza potrebam trga dela, ter spodbujanje kakovostnih delovnih mest in vseživljenjskega učenja

Smernica 9: izboljšanje uspešnosti izobraževalnih sistemov in sistemov usposabljanja na vseh ravneh ter spodbujanje vključevanja v terciarno izobraževanje

Smernica 10: spodbujanje socialne vključenosti in boj proti revščini

Predlog

SKLEP SVETA

o smernicah za politike zaposlovanja držav članic

Del II integriranih smernic strategije Evropa 2020

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 148(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta²,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora³,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij⁴,

ob upoštevanju mnenja Odbora za zaposlovanje,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V členu 145 Pogodbe o delovanju Evropske unije je določeno, da si države članice in EU prizadevajo za razvoj usklajene strategije zaposlovanja in zlasti za spodbujanje kvalificiranih, usposobljenih in prilagodljivih delavcev in trgov dela, hitro prilagodljivih gospodarskim spremembam, da bi dosegle cilje, opredeljene v členu 3 Pogodbe o Evropski uniji. Države članice ob upoštevanju svoje nacionalne prakse glede odgovornosti socialnih partnerjev obravnavajo spodbujanje zaposlovanja kot zadevo skupnega pomena in usklajujejo svoje delovanje v zvezi s tem v okviru Sveta skladno z določbami člena 148 Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (2) V tretjem odstavku člena 3 Pogodbe o Evropski unije je določeno, da se Unija bori proti socialni izključenosti in diskriminaciji ter spodbuja socialno pravičnost in varstvo, določeno pa je tudi, da lahko daje Unija pobude za zagotovitev usklajevanja socialnih politik držav članic. V členu 9 Pogodbe o delovanju Evropske unije je določeno, da Unija pri opredeljevanju in izvajanju svojih politik in dejavnosti upošteva zahteve, ki so povezane z zagotavljanjem ustrezne socialne zaščite ter bojem proti socialni izključenosti.

² UL C ..., str. ...

³ UL C ..., str. ...

⁴ UL C ..., str. ...

- (3) V Pogodbi o delovanju Evropske unije je določeno, da mora Svet sprejeti smernice za zaposlovanje in širše smernice ekonomskih politik, s katerimi usmerja politike držav članic.
- (4) Lizbonska strategija, ki je bila uvedena leta 2000, temelji na potrditvi ugotovitve, da mora EU glede na svetovno konkurenco, tehnološke spremembe in staranje prebivalstva povečati svojo produktivnost in konkurenčnost ter obenem okrepiti socialno kohezijo. Lizbonska strategija je bila dobila nov zagon leta 2005 po vmesnem pregledu, ki je dal rasti ter novim in boljšim delovnim mestom večji poudarek.
- (5) Lizbonska strategija za rast in delovna mesta je pripomogla k oblikovanju soglasja o širši usmerjenosti ekonomskih politik EU in njenih politik zaposlovanja. V okviru strategije je Svet leta 2005⁵ sprejel širše smernice ekonomskih politik in smernice za zaposlovanje ter jih leta 2008⁶ pregledal. Teh 24 smernic je osnova nacionalnih programov reform, v njih pa so opisane najpomembnejše prednostne naloge reform na področjih makroekonomije, mikroekonomije in trga dela za EU kot celoto. Vendar izkušnje kažejo, da prednostne naloge v smernicah niso bile dovolj jasno določene in da bi lahko bile med seboj bolj povezane. To je omejilo njihov vpliv na oblikovanje politik na nacionalni ravni.
- (6) Finančna in gospodarska kriza, ki se je začela leta 2008, je povzročila izgube znatnega števila delovnih mest in padec potencialnih rezultatov ter izrazito poslabšanje javnih financ. Tudi Evropski načrt za oživitev gospodarstva⁷ je pomagal državam članicam pri spopadanju s krizo, deloma z usklajeno fiskalno spodbudo, saj je bil euro temelj makroekonomske stabilnosti. Kriza je torej pokazala, da lahko boljša in učinkovito izvedena usklajenost politik na ravni Unije prinese znatne rezultate. V krizi se je tudi povečala medsebojna povezanost med gospodarstvi držav članic in trgi dela.
- (7) Komisija je predlagala, da se za naslednje desetletje oblikuje nova strategija – strategija Evropa 2020⁸, ki bo EU omogočala, da bo po krizi še močnejša ter da bo svoje gospodarstvo usmerila v pametno, trajnostno in vključujočo rast. Pet krovnih ciljev, naštetih v okviru zadevnih smernic, pomeni skupne cilje, na katerih temelji ukrepanje držav članic in Unije. Države članice bi si morale kar najbolj prizadevati za doseg nacionalnih ciljev in odpravo ovir, ki omejujejo rast.
- (8) Kot del obsežnih „strategij izhoda“ iz gospodarske krize bi morale države članice izvesti ambiciozne reforme, s katerimi bi zagotovile makroekonomsko stabilnost in dolgoročno vzdržnost javnih financ, izboljšale konkurenčnost, zmanjšale makroekonomska neravnovesja ter povečale učinkovitost trga dela. Ukinjanje fiskalnih spodbud bi bilo treba izvajati in usklajevati v okviru Pakta za stabilnost in rast.
- (9) Države članice bi morale v okviru strategije Evropa 2020 izvajati reforme, namenjene „pametni rasti“, tj. rasti, ki temelji na znanju in inovacijah. Reforme naj bi izboljšale kakovost izobraževanja, zagotavljal priložnosti za vse ter okrepile raziskovalne dejavnosti in povečale poslovne rezultate, da se spodbudijo inovacije in prenos znanja

⁵ COM(2005) 141.

⁶ COM(2007) 803.

⁷ COM(2009) 615, 19.11.2009.

⁸ COM(2010) 2020, 3.3.2010.

po vsej EU. Pospeševale naj bi podjetništvo in pomagale pretvoriti inovativne zamisli v proizvode, storitve in postopke, ki lahko ustvarijo rast, kakovostna delovna mesta, teritorialno ekonomsko in socialno kohezijo, ter pomagale pri učinkovitejšem reševanju evropskih in svetovnih družbenih izzivov. V tem okviru je bistveno čim boljše izkoristiti informacijske in komunikacijske tehnologije.

- (10) Države članice bi se morale s svojimi programi reform prav tako usmeriti k „trajnostni rasti“. Trajnostna rast pomeni izgradnjo trajnostnega in konkurenčnega gospodarstva, ki svoje vire gospodarno izkorišča, pravično porazdelitev stroškov in koristi ter se opira na vodilni položaj Evrope v tekmi za razvoj novih procesov in tehnologij, vključno z zelenimi tehnologijami. Države članice bi morale z izvajanjem potrebnih reform zmanjšati emisije toplogrednih plinov in učinkovito uporabljati vire. Poleg tega bi morale izboljšati poslovno okolje, spodbujati ustvarjanje „zelenih delovnih mest“ in posodobiti svojo industrijsko osnovo.
- (11) Programe reform držav članic bi bilo treba usmeriti tudi k „vključujoči rasti“. Vključujoča rast pomeni ustvarjanje bolj povezane družbe, v kateri bi ljudje znali predvidevati spremembe in jih obvladovati ter bi tako dejavno sodelovali v družbi in gospodarstvu. Z reformami bi morale države članice torej zagotoviti, da bi imeli vsi ljudje dostop in priložnosti v vsem življenjskem ciklu, ter tako z odpravo ovir za udeležbo na trgu dela, zlasti za ženske, starejše delavce, mlade, invalide in zakonite priseljence, zmanjšati revščino in socialno izključenost. Poskrbeti bi morale tudi, da bi koristi gospodarske rasti občutili vsi državljani in vse regije. Zato bi morale države članice s programi reform zagotoviti predvsem učinkovito delovanje trgov dela z vlaganjem v uspešen prehod, razvijati ustrezna znanja in spretnosti, izboljšati kakovost delovnih mest ter reševati probleme segmentacije, strukturne brezposelnosti in nedejavnosti, obenem pa zagotoviti ustrezno, trajnostno socialno varstvo in dejavno vključevanje, da bi zmanjšale revščino.
- (12) Strukturne reforme EU in držav članic lahko učinkovito prispevajo k rasti in delovnim mestom, če spodbujajo konkurenčnost EU v svetovnem gospodarstvu, prinesejo nove priložnosti za evropske izvoznike ter zagotovijo konkurenčen dostop do pomembnih uvozov. Zato je treba upoštevati zunanji vpliv reform na področju konkurenčnosti ter tako spodbujati evropsko rast in udeležbo na odprtih in poštenih trgih po vsem svetu.
- (13) Strategijo Evropa 2020 je treba podpreti z integriranim naborom politik, ki jih morajo države članice v celoti in enako hitro izvajati, da se dosežejo pozitivni posredni učinki usklajenih strukturnih reform.
- (14) Čeprav so te smernice naslovljene na države članice, pa bi bilo treba strategijo Evropa 2020 izvajati v partnerstvu z vsemi nacionalnimi, regionalnimi in lokalnimi organi ter ob tesnem sodelovanju s parlamenti, socialnimi partnerji in predstavniki civilne družbe, ki prispevajo k pripravi in izvajanju nacionalnih programov reform ter k splošnemu obveščanju o strategiji.
- (15) Strategija Evropa 2020 je podprta z manjšim sklopom smernic, ki nadomešča prejšnji sklop 24 smernic ter skladno obravnava vprašanje zaposlovanja in širša vprašanja ekonomskih politik. Smernice za politike zaposlovanja držav članic, priložene temu sklepu, so neločljivo povezane s smernicami ekonomskih politik držav članic in Unije, priloženimi Priporočilu Sveta [...] z dne [...]. Skupaj pa tvorijo „integrirane smernice strategije Evropa 2020“.

- (16) V teh novih integriranih smernicah se upoštevajo sklepne ugotovitve Evropskega sveta. Smernice dajejo natančna navodila državam članicam za oblikovanje nacionalnih programov reform in izvajanje reform, pri čemer upoštevajo njihovo medsebojno povezanost ter skladnost s paktom stabilnosti in rasti. So podlaga za vsako priporočilo, pripravljeno glede na posamezno državo, ki ga lahko Svet naslovi na države članice. So tudi podlaga za pripravo skupnega poročila o zaposlovanju, ki ga Svet in Komisija vsako leto pošljeta Evropskemu svetu.
- (17) Čeprav je treba te smernice pripraviti vsako leto, bi se morale do leta 2014 čim manj spreminjati, da bi se osredotočili na njihovo izvajanje –

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Sprejmejo se smernice za politike zaposlovanja držav članic, kakor so določene v Prilogi. Te smernice so del „integriranih smernic strategije Evropa 2020“.

Člen 2

Smernice v Prilogi se upoštevajo pri politikah zaposlovanja držav članic, o čemer se poroča v nacionalnih programih reform. Države članice morajo oblikovati programe reform, skladne s cilji iz „integriranih smernic strategije Evropa 2020“.

Člen 3

Ta sklep je naslovljen na države članice.

V Bruslju,

*Za Svet
Predsednik*

Priloga:
Smernice za politike zaposlovanja držav članic

Smernica 7: povečanje udeležbe na trgu dela in zmanjšanje strukturne brezposelnosti

Države članice bi morale v svoje politike trga dela vključiti načela prožne varnosti, ki jih je potrdil Evropski svet, in jih uporabljati ter pri tem v celoti izkoristiti pomoč Evropskega socialnega sklada zaradi povečanja udeležbe na trgu dela, reševanja problema segmentacije in nedejavnosti, boja proti neenakosti spolov in hkrati zmanjšanja strukturne brezposelnosti. Ukrepi za povečanje prožnosti in varnosti bi morali biti ne le uravnoteženi, ampak bi se morali tudi vzajemno krepiti. Države članice bi morale zato uvesti prožne in zanesljive pogodbe o zaposlitvi, dejavne politike trga dela, učinkovite sisteme vseživljenjskega učenja, ukrepe za spodbujanje mobilnosti delavcev ter ustrezne sisteme socialne varnosti, da bi se omogočili varni poklicni prehodi, urejeni z jasnimi pravicami in odgovornostmi za nezaposlene pri dejavnem iskanju zaposlitve.

Države članice bi morale pospešiti socialni dialog in reševati probleme segmentacije trga dela z ukrepi, ki obravnavajo začasno in negotovo zaposlovanje, podzaposlenost in neprijavljeno delo. Poklicno mobilnost bi bilo treba nagradjevati. Posvetiti bi se bilo treba vprašanju kakovosti delovnih mest in pogojev zaposlovanja, tako da bi se borili proti nizkim plačam ter zagotovili ustrezno socialno varnost tudi osebam s pogodbami za določen čas in samozaposlenim. Zavode za zaposlovanje bi bilo treba okrepiti in jih odpreti za vse, tudi za mlade in ljudi, ki jim grozi brezposelnost, osebam, ki so najbolj oddaljene od trga dela, pa ponuditi storitve, prilagojene posebej zanje.

V skladu s smernico 2 ekonomskih politik bi morale države članice pregledati svoje davčne sisteme in sisteme socialne pomoči ter zmogljivost javnih služb za zagotavljanje potrebne podpore, da bi se povečala konkurenčnost in dvignila raven udeležbe na trgu dela, zlasti med nizkokvalificiranimi delavci. Z ukrepi za spodbujanje aktivnega staranja, enakosti spolov in enakega plačila ter vključevanjem mladih, invalidov, zakonitih priseljencev in drugih ranljivih skupin na trg dela bi morale povečati udeležbo delovne sile na trgu dela. Ukrepi za usklajevanje poklicnega in družinskega življenja bi morali biti skupaj s ponudbo cenovno dostopnih storitev varstva in oskrbe otrok ter inovacijami pri organizaciji dela usmerjeni k dvigovanju stopenj zaposlenosti, zlasti med mladimi, starejšimi delavci in ženskami, predvsem da se obdržijo visokokvalificirane zaposlene ženske na znanstvenih in tehničnih področjih. Poleg tega bi morale države članice odstraniti ovire za vstop na trg dela za novince, podpirati samozaposlovanje in ustvarjanje delovnih mest, vključno s področji „zelenih delovnih mest“ in storitvami varstva in oskrbe, ter spodbujati družbene inovacije.

Krovni cilj EU, na podlagi katerega bodo države članice določile svoje nacionalne cilje, je do leta 2020 povečati stopnjo zaposlenosti prebivalstva med 20. in 64. letom na 75 %, zlasti z večjo udeležbo mladih, starejših delavcev in nizkokvalificiranih delavcev na trgu dela ter boljšim vključevanjem zakonitih priseljencev.

Smernica 8: razvijanje usposobljene delovne sile, ki ustreza potrebam trga dela, ter spodbujanje kakovostnih delovnih mest in vseživljenjskega učenja

Države članice bi morale spodbujati produktivnost in zaposljivost s ponudbo ustreznega znanja in spretnosti, da bi zadostile sedanjim in prihodnjim potrebam na trgu dela. Kakovostno začetno izobraževanje in privlačno poklicno izobraževanje je treba dopolniti z učinkovitimi spodbudami za vseživljenjsko učenje in šolami druge priložnosti, ki dajejo

vsakemu odraslemu možnost, da nadgradi svojo raven izobrazbe, pa tudi z usmerjeno migracijo in politikami vključevanja. Države članice bi morale razviti sisteme za priznavanje pridobljenih znanj, odstraniti ovire za poklicno in geografsko mobilnost delavcev, spodbujati pridobivanje transverzalnih kompetenc in ustvarjalnost ter svoja prizadevanja usmeriti predvsem na podpiranje nizkokvalificiranih delavcev in povečanje zaposljivosti starejših delavcev, obenem pa spodbujati usposabljanje, znanje in spretnosti ter izkušnje visokokvalificiranih delavcev, vključno z raziskovalci.

Države članice bi morale v sodelovanju s socialni partnerji in podjetji izboljšati dostop do usposabljanja, okrepiti storitve izobraževanja in poklicnega usmerjanja ter zagotavljati sistematične informacije o novih delovnih mestih in priložnostih, pospeševati podjetništvo ter bolje predvideti potrebe po znanju in spretnostih. S skupnimi finančnimi prispevki vlad, posameznikov in delodajalcev bi bilo treba spodbujati vlaganje v razvoj človeških virov, dodatno izobraževanje in sodelovanje v shemah vseživljenjskega učenja. Da bi podprle mlade, zlasti tiste, ki niso zaposleni, ne obiskujejo izobraževalnih ustanov in se ne usposablajo, bi morale države članice v sodelovanju s socialnimi partnerji vzpostaviti sheme, s katerimi bi mladim, ki so nedavno diplomirali, pomagale najti prvo zaposlitev ali jim omogočile nadaljnje izobraževanje in usposabljanje, vključno s pripravništvom, ter se hitro odzvati, če bi mladi postali brezposelni. Redno spremljanje rezultatov dodatnega izobraževanja in politike predvidevanja bi morali prispevati k določitvi področij, na katerih je potrebno izboljšanje, ter povečati odzivnost izobraževalnih sistemov in sistemov usposabljanja glede na potrebe na trgu dela. Za podpiranje teh ciljev bi morale države članice v celoti sprostiti sredstva iz skladov EU.

Smernica 9: izboljšanje uspešnosti izobraževalnih sistemov in sistemov usposabljanja na vseh ravneh ter spodbujanje vključevanja v terciarno izobraževanje

Da bi se vsem ljudem omogočil dostop do kakovostnega izobraževanja in usposabljanja ter da bi se izboljšali izidi izobraževanja, bi morale države članice učinkovito vlagati v izobraževalne sisteme in sisteme usposabljanja, zlasti da bi dvignile raven usposobljenosti delovne sile EU, s čimer bi ji omogočile, da zadovolji hitro spreminjajoče se potrebe na sodobnih trgih dela. Ukrepi bi morali zajemati vsa področja (od vzgoje in izobraževanja v zgodnjem otroštvu prek poklicnega izobraževanja in usposabljanja do visokošolskega izobraževanja, pa tudi usposabljanje odraslih) ter upoštevati tudi učenje v priložnostnih in neformalnih okvirih. Cilj reform bi moralo biti pridobivanje ključnih znanj in spretnosti, ki jih potrebuje vsak posameznik za uspeh v gospodarstvu, ki temelji na znanju, zlasti v smislu zaposljivosti, nadaljnega učenja ter znanj in spretnosti s področja informacijske in komunikacijske tehnologije. Sprejeti bi bilo treba ukrepe, da bi učna mobilnost mladih in učiteljev postala pravilo. Države članice bi morale izboljšati odprtost in namensko usmeritev izobraževalnih sistemov in sistemov usposabljanja, predvsem z izvajanjem nacionalnih okvirov kvalifikacij, ki omogočajo prilagodljive učne poti, ter z razvijanjem partnerstev med področji izobraževanja/usposabljanja in dela. Poskrbeti bi bilo treba, da bi bil poklic učitelja privlačnejši. Visokošolsko izobraževanje bi moralo postati bolj odprto za netradicionalne udeležence izobraževanja, povečati pa je treba tudi terciarno ali enakovredno izobraževanje. Države članice bi morale sprejeti vse potrebne ukrepe, s katerimi bi preprečile zgodnje opuščanje šolanja, da bi zmanjšale število mladih, ki niso zaposleni, ne obiskujejo izobraževalnih ustanov in se ne usposablajo.

Krovni cilj EU, na podlagi katerega bodo države članice določile svoje nacionalne cilje, je do leta 2020 zmanjšati stopnjo osipa na 10 %, obenem pa na vsaj 40 % povečati delež prebivalstva med 30. in 34. letom, ki je končalo terciarno ali enakovredno izobraževanje.

Smernica 10: spodbujanje socialne vključenosti in boj proti revščini

Prizadevanja držav članic za zmanjšanje revščine bi bilo treba usmeriti k polni udeležbi v družbi in gospodarstvu ter povečanju zaposlitvenih možnosti, pri tem pa v celoti izkoristiti Evropski socialni sklad. Poleg tega bi jih bilo treba osredotočiti na enake priložnosti, tudi z dostopom do cenovno dostopnih, trajnostnih in visokokakovostnih storitev in javnih storitev (vključno s spletnimi storitvami v skladu s smernico 4) ter predvsem na področju zdravstvenega varstva. Države članice bi morale uvesti učinkovite protidiskriminacijske ukrepe. Prav tako bi bilo treba zaradi boja proti socialni izključenosti, krepitve vloge ljudi in povečanja udeležbe na trgu dela spodbujati sisteme socialnega varstva, vseživljenjsko učenje in politike dejavnega vključevanja, da se za ljudi ustvarijo priložnosti na različnih stopnjah njihovega življenja in da se zaščitijo pred tveganjem izključitve. Sisteme socialne varnosti in pokojninske sisteme je treba posodobiti, da se lahko v celoti uporabijo, s čimer se zagotovijo ustrezna dohodkovna podpora in dostop do zdravstvenega varstva kot tudi socialna kohezija, hkrati pa je treba tudi ohranjati njihovo finančno vzdržnost. Sistemi socialne pomoči bi morali pozornost nameniti zagotavljanju dohodkovne varnosti med prehodi in zmanjšanju revščine, zlasti med skupinami, ki so najbolj izpostavljene socialni izključenosti, kot so enostarševske družine, manjšine, invalidne osebe, otroci in mladi, starejše ženske in moški, zakoniti priseljenci in brezdomci. Države članice bi morale tudi dejavno spodbujati socialno ekonomijo in družbene inovacije v podporo najbolj ranljivim.

Krovni cilj EU, na podlagi katerega bodo države članice določile svoje nacionalne cilje, je za 25 % zmanjšati število Evropejcev, ki živijo pod nacionalno mejo revščine, s čimer bi iz revščine rešili več kot 20 milijonov ljudi.